

v Štebnu. Hodili so tudi drugam igrat. Dvakrat so igrali v Bistrici na Zili, enkrat v Zabnicah ter v Sent Jakobu v Rožu.

Rokopis, po katerem sedaj igrajo, ima naslov: »Igra terplenje in smert Izveličarja Jezusa Kristusa. Novo prepisali zboljšal Ivan Graber posestnik v Štebne. 15. nov. 1895.« Prepis nosi beležko okrajnega glavarstva v Beljaku: »Text für die unter einem bewilligten Aufführungen genehmigt. Die k. k. Bezirkshauptmannschaft Villach, 13. März 1896.«

Iz tega razvidimo, da je trditev v prvi številki »Dom in Sveta« 1912 (stran 14) prava, da so namreč Kostanjčani začeli igrati igro že pred letom 1840. Graber trdi, da so začeli uprizarjati že leta 1830. Nato je nekaj let niso igrali, leta 1860. pa se zopet obnovi igralska družba, ki redno predstavlja igro.

Ljudstvo je nekdanj smatralo predstavo pasionskih iger kot službo božjo. To nam potrjujejo tudi besede, ki jih je izrekel star možak iz Sent Jakoba v Rožu ob priliki, ko smo šli v Štebnu s sprevodom na Kalvarijo: »Čudno, ljudje ne vejo več, kaj nam ta igra predstavlja; smejiyo se in imajo klobuke na glavi.«

Če bi postavili lep oder, zboljšali še nekoliko igranje, poskrbeli za prikladnejše kostume in še nekoliko popravili jezik v igri, bi pa lahko prirejali naši igralci redne predstave, ki bi jih Slovenci iz vseh dežel radi obiskovali. Končno naj še omenim, da so igre vplivale celo na narodne primere: »Ti si t'ko medel kakor kostanjska Smrt,« pravijo v Logi vasi nad Vrbo. (Povedal meščanski učitelj P. Koschier.) Izmed drugih svetopisemskih iger, ki jih je spisal Schuster-Drabosnjak, pa so predstavljali leta 1885. v Logi vasi pri Vrbi »Egiptovskega Jožefa«. Rokopisa te igre še nisem našel.

Dr. Fr. Kotnik.

Monsignor Tomo Zupan, knezoškofijski konsistorialni svetnik, vitez Fran Josipovega reda, bivši mnogoletni gimnazijski profesor, velezaslužni alojzijeviški ravnatelj in bivši prvomestnik tedaj cvetoče Družbe sv. Círila in Metoda, sedaj na Okroglem v samoti, posvečeni slovstvenemu delu, živeči vlastelin, je obhajal dne 14. sušca zlati jubilej svečeništva. Čestitajoč ob tej izredni svečani priliki temu izrednemu možu, sotrudniku našega lista, želimo, da nam ga Bog ohrani še dolgo po telesu in po duhu tako čudovito mladostnega.

Tridesetletnico glediškega delovanja je praznoval 19. t. m. Ignacij Borštnik. Slovesna proslava se je vršila ta dan v Zagrebu, ko se je igrala Hebbelova

drama »Marija Magdalena«. V pesmi, ki jo posveča Borštnik sam svoji tridesetletnici, peva:

Sto src, sto duš, sem dal vam v dar,
Položil jih na vaš oltar —
Jaz: kralj, berač, ljudi tolmač
Iz nizkih koč, gradov, palač.
Poslednja krinka danes pade.
A s krinko zadnjo padam jaz;
Pokriva prošlost te zaklade —
Ostal mi je le moj obraz!

FRANCOSKI MINISTRSKI PREDSEDNIK R. POINCARE.

Brez dvoma je Borštnik največji slovenski dramski talent. Žal, da ga uživajo le tuji odri. Želimo mu še obilo plodnih let!

Popravek. Na strani 95 v 3. številki je čitati v pesmici »Svatba« tak-le konec:

ko bi še enkrat
bila za par mi (ne: dni!)
lepa družica —
moja mladost!

Za par biti na svatbi je notranjski zelo navaden izraz.